

Arrest

nr. 229 069 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 21 juni 2019 en heeft zich op 5 augustus 2019 een eerste maal vluchteling verklaard.

Op 18 september 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 227 380 van 11 oktober 2019 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekster.

1.2. Op 16 oktober 2019 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in.

In dit verband besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek op 6 november 2019. Deze beslissing werd per drager op dezelfde dag aan verzoekster overgemaakt.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u staatsburger van Ethiopië. Uw vader behoort tot de Oromo bevolkingsgroep en uw moeder is Amhaarse. U bent geboren in het dorp Kuda in de regio Afar en groeide op in het dorp Merti Jeju in de regio Oromia. Toen u ongeveer drie jaar oud was overleed uw moeder. Uw vader bracht u onder bij zijn halfzus, B. G. T.. Zelf verbleef hij voor zijn werk in Gewane, gelegen in de Afar regio. U bezocht hem er met uw tante. Van uw zes jaar tot uw negen jaar volgde u lessen in een religieuze school. Ook ging u in het dorp tot de vierde klas naar een gewone school. Toen u twaalf jaar oud was mocht u van uw tante en haar echtgenoot, Ti. Til. Ge., geen les meer volgen. U diende voltijds te helpen in het huishouden. Van uw tien jaar werd u mishandeld door uw tante en haar echtgenoot. Wanneer u elf jaar oud was probeerde hij u aan te randen. Vanaf uw twaalf jaar werd u meermaals seksueel misbruikt door de man van uw tante. Op uw vijftiende verloor u uw vader. Uw buurvrouw, Y. T., die op de hoogte was dat u thuis geslagen werd bood u hulp aan. Bij de administratie van Merti vertelde uw buurvrouw dat u zesentwintig jaar oud was in plaats van zestien, ten einde voor u een identiteitskaart te kunnen aanvragen. Met deze identiteitskaart namen jullie een bus naar Addis Abeba, waar u gedurende één week bij familie van Y. logeerde. U ging er naar de immigratiedienst om een reispaspoort aan te vragen ten einde naar Beiroet te kunnen reizen waar u kon gaan werken. Na drie dagen kreeg u uw paspoort en werd dit naar Libanon opgestuurd om voor u een werkcontract te regelen.

In de maand Tir 2003 (Ethiopische kalender, kom overeen met januari 2011 in de westerse jaartelling) nam u een vlucht naar Beiroet. Gedurende drie jaar en half werkte u er als huishoudster. U werd door uw werkgevers regelmatig mishandeld. U besloot uw toekomst elders te beproeven maar diende, daar uw werkgeefster madam F. uw paspoort bijhield, zonder dit document het land te verlaten. U werd door een buurvrouw aan een smokkelaar geholpen die u voor duizend dollar naar Syrië bracht.

In Syrië werd u gevangengenomen door leden van Islamitische Staat (IS) en gedurende vijf maanden vastgehouden. U werd samen met enkele andere gevangenen seksueel misbruikt door jullie Somalische bewaker waarna hij besloot jullie vrij te laten. U sloot zich aan bij een groep Syrische vluchtelingen en bereikte de grens met Turkije. In Turkije werd u gedurende een zevental maanden opgevangen door een Sudanese smokkelaar en zijn Ethiopische echtgenote. De smokkelaar bracht u uiteindelijk met een rubberbootje naar Griekenland. U vernam in de acht dagen dat u in een opvangcentrum zat dat Griekenland enkel verblijfsdocumenten gaf en u er niet zou kunnen studeren. Nadat u uw verblijfspapieren kreeg besloot u in te gaan op een aanbod van een Ethiopische vrouw die met een Griekse man was gehuwd en die plantages bezaten om er te gaan werken. U ging niet meer in op een uitnodiging van de Griekse asiendiensten. Omdat u wilde studeren besloot u door te reizen. U reisde naar Athene waar u bij het Ethiopische consulaat een paspoort aanvraagde. U kreeg, behalve enkele honderden euro's die u verdiende op het veld, duizend achthonderd dollar van de Ethiopische vrouw bij wie u verbleef waarmee u een smokkelaar betaalde die u van een vals Zweeds visum en van een Franse identiteitskaart voorzag. U reisde vervolgens naar België waar u op 21 juni 2019 aankwam.

U trok naar het Maximiliaanpark waar u zich door de aanwezige migranten liet informeren hoe men in België kon studeren en aan verblijfsdocumenten kon geraken. U hoorde er dat het beter was om naar Groot-Brittannië te reizen. U werd bij meerdere pogingen om naar Groot-Brittannië te gaan opgepakt door de Federale Politie. Wanneer u werd ondervraagd gaf u behalve uw naam ook de naam van uw overleden broer, Abinet op. Om niet opgesloten te worden vertelde u dat u minderjarig was. Op 19 juli 2019, wanneer u door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord, verklaarde u geen verzoek om internationale bescherming te willen indienen. U contacteerde uw advocaat die u alsnog aanraadde deze procedure op te starten. Daags voor uw repatriëring naar Addis Abeba op 6 augustus 2019, diende

u op 5 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming werd een kopie van uw Ethiopisch paspoort (d.d. 12 november 2015, geldig tot 10 november 2020), een kopie van een Franse identiteitskaart op uw naam (d.d. 16/04/2014, geldig tot 17/04/2024) en een kopie van uw boardingpass van uw vlucht van Athene naar Brussel op 21 juni 2019 neergelegd.

Op 18/09/2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de beslissing van het CGVS evenwel bevestigde in arrest met nummer 227380, d.d. 11/10/2019.

Op 16/10/2019 diende u onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming in.

B. Motivering

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 augustus 2019, in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, blijkt u te kennen hebben gegeven bijgestaan te willen worden door een vertrouwenspersoon wanneer een persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal zou plaatsvinden. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal en werd u gevraagd of u contact had met een vertrouwenspersoon en of deze aanwezig zou zijn. U verklaarde hierop dat u eigenlijk om een vrouwelijke medewerker en een vrouwelijke tolk had gevraagd en ging verder akkoord u te laten bijstaan door uw raadsman (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal –verder “notities” CGVS, p.2). U werd dan ook verder gehoord door een vrouwelijke Protection Officer en bijgestaan door een vrouwelijke tolk. U stelde vervolgens in goede gezondheid te verkeren en in de mogelijkheid te zijn om een persoonlijk onderhoud te doen (notities CGVS, p.2). U werd duidelijk gemaakt dat u steeds kon opmerken indien er iets niet duidelijk zou zijn en dat u steeds om een pauze kon vragen indien u er nood aan zou hebben (notities CGVS, p.2,3). U maakte verder in de loop van uw persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking aangaande eventuele problemen.

In het kader van onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming, besloot het CGVS uw volgend verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, en u derhalve niet opnieuw uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud voor het CGVS in het kader van onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming. Derhalve is er geen nood om u te laten bijstaan door een vrouwelijke tolk en vrouwelijke protection officer.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u sinds de leeftijd van 6 door uw tante werd grootgebracht, dat u er mishandeld, uitgebuit en seksueel misbruikt werd door de echtgenoot van uw tante, alsook dat u gedwongen zou worden uitgehuwelijkt te worden, en dat u ook na uw vertrek uit Ethiopië slachtoffer was van uitbuiting en mishandeling, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Verder werd geoordeeld dat de door u aangehaalde problemen van persoonlijke en socio-economische aard zijn, en hoe dan ook niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch wijzen op een reëel risico op het lijden van

ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid.

Wat betreft het door u neergelegd medische attest dat bevestigt dat u vrouwenbesnijdenis heeft ondergaan, uw verklaring dat u op de leeftijd van 8 jaar het slachtoffer werd van vrouwenbesnijdenis, en u op heden vreest dat u opnieuw besneden zou worden in het geval van terugkeer naar Ethiopië, daar u er zou uitgehuwelijkt worden aan een man van dezelfde etnische groep die zal willen dat uw besnijdenis zal vervuld worden, dient het volgend opgemerkt. Vooreerst dient vastgesteld dat reeds in het kader van uw eerste verzoek geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering dat u in geval van terugkeer naar Ethiopië, het slachtoffer zou worden van een gedwongen huwelijk. Dat u op heden opnieuw naar deze vrees verwijst, om ditmaal te stellen dat de [hypothetische] man met wie u zou moeten huwen, zal willen dat u opnieuw wordt besneden, brengt dan ook in het geheel niets bij. Hoewel vrouwenbesnijdenis inderdaad als een vorm van vervolging of ernstige schade kan beschouwd worden, dient vastgesteld dat er geen aanwijzing is dat deze vorm van vervolging ten aanzien van u herhaald zou worden in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. Gezien er verder geen enkele element aanwezig is in het administratief dossier, dat zou kunnen doen vermoeden dat u deze vorm van vervolging opnieuw zou dreigen te ondergaan, middels een herbesnijdenis, dient vastgesteld te worden dat u deze traditionele praktijk reeds ondergaan heeft, en u om deze reden geen internationale bescherming meer kan worden verleend.

Wat betreft het door u neergelegde rapport van de centrumpsioloog, dient vastgesteld dat hierin enkel wordt medegedeeld dat de psychologe reeds twee keren met u gesproken heeft op aanvraag van de medische dienst, deze verdere opvolging noodzakelijk acht, en u dan ook zal blijven opvolgen gedurende uw verblijf in het Centrum voor Illegalen te Holsbeek. In deze boodschap kan het CGVS evenwel geen enkel nieuw element ontwaren dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 24 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn), van artikel 4 Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken: een medisch attest van 26 september 2019 (stuk 3), een rapport van een centrumpsiycholoog van 10 oktober 2019 (stuk 4), een schrijven van GAMS van 11 november 2019 (stuk 5).

Ter terechtzitting legt verzoekster nog een aanvullende nota over met volgend stuk: een e-mailuitwisseling tussen haar advocaat en de sociaal assistent van het centrum te Holsbeek (zie rechtsplegingsdossier).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekster is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

Aangaande de verwijzing van verzoekster naar artikel 24 van de Procedurerichtlijn en artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

2.3.2. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omdat (i) de vaststelling dat verzoekster laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende reeds de ernst van de door haar aangevoerde vrees voor vervolging relativeert; (ii) zij meermaals en doelbewust de Belgische autoriteiten heeft proberen te misleiden door bij controles van haar identiteit valse informatie te verstrekken, (iii) zij bij verschillende controles door de Federale politie op geen enkel ogenblik verklaarde op zestienjarige leeftijd uit Ethiopië te zijn vertrokken omwille van mishandeling door haar tante en jarenlang seksueel misbruik door de echtgenoot van haar tante,

(iv) de door haar aangevoerde feiten bovendien van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, (v) haar bewering bij haar vertrek uit haar land van herkomst in 2015 minderjarig te zijn geweest niet strookt met de gegevens van haar paspoort, (vi) het niet aannemelijk is dat haar buurvrouw erin geslaagd zou zijn om voor haar een identiteitskaart aan te vragen zonder medeweten van de echtgenoot van haar tante, die de administrator was van het dorp en (vii) de door haar voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Bij arrest nr. 227 380 van 11 oktober 2019 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk kon maken. Daarnaast werd vastgesteld dat verzoekster niet kon aantonen dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.3. In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoekster blijft vasthouden aan haar verklaringen mishandeld, uitgebuit en seksueel misbruikt te zijn geweest door de echtgenoot van haar tante en dat zij ook na haar vertrek uit Ethiopië slachtoffer was van uitbuiting en mishandeling. Daarnaast stelt verzoekster te vrezen gedwongen uitgehuwelijkt te worden in Ethiopië.

In het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoekster nog een medisch attest voor dat bevestigt dat zij vrouwenbesnijdenis heeft ondergaan. In dit verband voert verzoekster nog aan heden te vrezen om opnieuw te worden besneden bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Verder maakt verzoekster nog een rapport van een centrumpsioloog over.

2.3.4. In de bestreden beslissing wordt verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) in zoverre zij bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, op zich niet volstaat om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid; (ii) in zoverre verzoekster vreest opnieuw te worden besneden bij een terugkeer naar Ethiopië, waar ze zou worden uitgehuwelijkt aan een man van dezelfde etnische groep moet worden opgemerkt dat geen geloof kon worden gehecht aan het feit dat zij het slachtoffer zou worden van een gedwongen huwelijk en dat er geen enkele aanwijzing is dat deze vorm van vervolging ten aanzien van verzoekster herhaald zou worden; (iii) uit het neergelegde rapport van de centrumpsioloog blijkt dat verzoekster tweemaal met de psycholoog sprak en dat verdere opvolging noodzakelijk is, hetgeen evenwel geen nieuw element uitmaakt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster voor erkenning als vluchteling, dan wel de subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

2.3.5. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het

hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster in het kader van haar huidig, tweede verzoek om internationale bescherming, geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers in wezen tot het uiteenzetten van een uitgebreid theoretisch betoog van de door haar aangehaalde rechtsmiddelen, het herhalen en poneren van een vrees voor vervolging, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.7.2. Vooreerst merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u sinds de leeftijd van 6 door uw tante werd grootgebracht, dat u er mishandeld, uitgebuit en seksueel misbruikt werd door de echtgenoot van uw tante, alsook dat u gedwongen zou worden uitgehuwelijkt te worden, en dat u ook na uw vertrek uit Ethiopië slachtoffer was van uitbuiting en mishandeling, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Verder werd geoordeeld dat de door u aangehaalde problemen van persoonlijke en socio-economische aard zijn, en hoe dan ook niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch wijzen op een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen*

aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid."

Verzoekster voert geen concreet verweer tegen deze motieven zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.7.3. Verzoekster voert in haar verzoekschrift nog aan dat zij een medisch attest voorlegt van 26 september 2019 (administratief dossier en verzoekschrift, stuk 3) waaruit haar besnijdenis blijkt en zij wel degelijk vreest opnieuw te worden besneden bij een terugkeer naar Ethiopië al dan niet in het kader van een uithuwelijking, dat dit fenomeen overigens niet enkel voorkomt in het kader van een gedwongen huwelijk, doch tevens als een "zuiveringsritueel" of om andere redenen, waartoe zij nog citeert uit het rapport "*Country Profile: FGM in Ethiopia*" van oktober 2013. De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat verzoekster deze vrees voor vrouwen(her)besnijdenis en vrees voor een gedwongen huwelijk niet heeft vermeld in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Dat zij dit niet heeft uitgesproken tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud omdat dit een 'taboe' is waarover zij niet eenvoudig spreekt en zij bovendien nog geen documenten in haar bezit had in dit verband, kan niet overtuigen. Van een verzoekster om internationale bescherming mag immers worden verwacht dat zij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Zij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoekster om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient. Indien de verzoekster bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Dat zij deze vrees om opnieuw besneden te worden in het kader van een gedwongen huwelijk niet heeft vermeld in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, noch tijdens verschillende controles door de Federale politie, doet dan ook reeds in belangrijke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar vrees om uitgethuwlijkt te worden en bijgevolg blootgesteld te worden aan een herbesnijdenis niet weet te concretiseren en een louter theoretische, vage en hypothetische vrees aanvoert die evenwel niet volstaat om een beroep op internationale bescherming te funderen. Tevens kan noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 4, map 'Landeninformatie'), noch uit de door verzoekster aangehaalde informatie, blijken dat herbesnijdenis courant is voor vrouwen in Ethiopië. Te meer daar uit deze informatie blijkt dat besnijdenis niet overal aanwezig is in Ethiopië, noch in gelijke mate. Uit het aan het administratief dossier toegevoegde "*Algemeen Ambtsbericht Ethiopië 2018*", het in voetnoot 610 in het "*Algemeen Ambtsbericht Ethiopië 2018*" vermeldde rapport "*SDoS, 2017 Country Report on Human Rights Practices – Ethiopia*" van april 2018 en het in het verzoekschrift aangehaalde "*Country Profile: FGM in Ethiopia*" van oktober 2013 blijkt voorts dat het percentage besneden meisjes jonger dan 15 jaar in 2011 nog 23% bedroeg, en in Addis Ababa slechts 9,2 % meer bedroeg. Dit impliceert dat nog geen vierde van de jonge meisjes in Ethiopië, en nog geen tiende in de hoofdstad, op algemene wijze het risico loopt op besnijdenis. Uit "*Country Profile: FGM in Ethiopia*" van oktober 2013 blijkt voorts dat de prevalentiegraad van FGM bij de Oromo, de Afar en de Amhara net als in de rest van Ethiopië significant gedaald is.

Verder kan blijken dat de praktijk van (her)besnijdenis volgens de wet strafbaar is in Ethiopië, dat er in Ethiopië meer dan 82 lokale en internationale organisaties werkzaam zijn ter uitroeiing van FGM - voornamelijk in stedelijke gebieden - en dat de Ethiopische overheid een gunstig wettelijk kader, en beleidsklimaat, verzekerde. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk, - in zoverre dit nodig zou zijn, wat niet is aangetoond - zich niet te kunnen laten bijstaan door deze organisaties.

Met de argumentatie dat uit het medisch attest van 26 september 2019 niet de volledige *“toestand van de vrouwenbesnijdenis”* kan blijken, dat er een bijkomend onderzoek was gepland op 12 november 2019 maar dit niet kon worden uitgevoerd omdat er geen vervoer voor verzoekster kon worden voorzien (verzoekschrift, stuk 5) en door het voorleggen van een nota met betrekking tot het e-mailverkeer tussen verzoeksters advocaat en de sociaal assistent van het gesloten centrum aangaande de doorverwijzing van verzoekster naar een gespecialiseerd ziekenhuis om het type genitale verminking te achterhalen (rechtsplegingsdossier, stuk 8), weerlegt verzoekster de voormelde vaststellingen en objectieve informatie niet op grond waarvan moet worden besloten dat zij haar vrees bij een terugkeer naar haar land van herkomst naar aanleiding van haar herbesnijdenis niet *in concreto* aannemelijk maakt.

In zoverre verzoekster in dit verband nog meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *“steeds in de mogelijkheid was om zelf de relevante materialen te zoeken en te onderzoeken”* en hekelt dat het Commissariaat-generaal niet weet tot welk *“type verzoekster behoort”*, dient te worden benadrukt dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Bovendien dient de commissaris-generaal niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn.

Waar verzoekster nog verwijst naar het arrest nr. 14 554 van 13 juli 2015 dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

2.3.7.4. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd kan uit het door verzoekster voorgelegde psychologisch attest geenszins blijken dat zij lijdt aan posttraumatisch stress-stoornis, depressie, slaap-, geheugen en concentratiemoeilijkheden ten gevolg van haar besnijdenis. Uit het door verzoekster voorgelegde attest blijkt bovendien evenmin dat zij niet in staat zou zijn om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen, dan wel dat zij niet in staat zou zijn om haar vluchtmotieven uiteen te zetten. Het door verzoekster voorgelegde psychologisch attest vermag dan ook niet de geloofwaardigheid van haar verklaringen te herstellen.

Met betrekking tot dit rapport van de centrumpsioloog van 10 oktober 2019 (verzoekschrift, stuk 4) wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt:

“(…) dient vastgesteld dat hierin enkel wordt medegedeeld dat de psychologe reeds twee keren met u gesproken heeft op aanvraag van de medische dienst, deze verdere opvolging noodzakelijk acht, en u dan ook zal blijven opvolgen gedurende uw verblijf in het Centrum voor Illegalen te Holsbeek. In deze boodschap kan het CGVS evenwel geen enkel nieuw element ontwaren dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.”

Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij, omwille van haar besnijdenis, een kwetsbaar profiel bezit, noch dat zij geen toegang zou hebben tot *“de noodzakelijke gezondheidszorg”*. Te meer nu hoger reeds is komen vast te staan dat zij haar vrees om herbesneden te worden geenszins *in concreto* aantoonst.

2.3.8. De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM vereisen dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via de artikelen 2 en 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijk gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen dergelijke elementen aanbrengt.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen (hiernaar wordt ook verwezen in de inventaris der stukken aan het verzoekschrift, stuk 2). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.11. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, en evenmin toont zij aan dat er ernstige aanwijzingen bestaan dat zij in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER